

ДУМИ ЗА ПЕСЕН

/Вместо увод/

Техат ми тези думи, дето трябва да ги изрека преди Ония, от които тръгва пътят, потича изворът, начева се истината. Бих искал да ги спестя. Или поне да ги оставя в края, като следсловие, по-точно - следдействие. Защо следдействие ли? Защото това, което искам да стигне до всекиго, което съм събирал през всичките години от юношеството си, което съм прочел или слушал, което сам съм написал е избистряло очите ми, крепяло е духа и ромската ми гордост, самочувствието ми на човек равен с равните, подтиквало ме е към ДЕЙСТВИЕ, когато "доброжелатели" се опитваха с всякакви средства да ми внушават, че рома...

За жалост и днес Националната ни телевизия, Националното ни радио, Великото народно събрание, вестниците с най-различни цветове, че и най-безцветните, не спират да хулят и мърсят рома.

Сякаш ний сме виновни за всичката зла участ на рода ни български... Ние, дето чистим най-мръсните кътчета на тая земя, ние, дето ставаме с най-първите и тъчем най-хубавите български тъкани, ние, дето свирим и пеем в най-задушливите кръчни, в най-свидните, най-тежките мигове, ние, дето събираме първите билки, ние, дето най-често даряваме от своята кръв, ние... Питали ли сте се отде идем, какво носим в душите си, защо и най-веселите ни песни са тъжни. защо сме толкова милозливи и верни... Не бързайте със злостните слова,